

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ,]]।

ਨੰਦ ਲਾਲ ਨਿਰਵਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2318

ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ (V of 1935)- ਐੱਸ. 23, 24, 25 ਅਤੇ 35
— ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ— ਕੀ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ
ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਕੀ ਧਾਰਾ 35 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ 10
ਫੀਸਦੀ ਦੀ ਵਿਆਜ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। - ਕੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੰਡ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ
ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ (1872 ਦਾ 9) - ਧਾਰਾ 74 - ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ - ਕੀ ਲਾਗੂ
ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ
“ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ”, “ਬਾਵਜੂਦ” ਜਾਂ “ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੋਕ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ
ਦੇ” / ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਧਾਰਾ 35 ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ
ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ
ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਅਦਾਇਗੀ ਯੋਗ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ,
ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ

ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਸਮਰਥਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 74 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਮਨ ਲਾਅ ਤੋਂ ਹਟ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਤਰਲ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕਸਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਲੰਘਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜਬ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। 'ਵਾਜਬ' ਸ਼ਬਦ ਨਿਪਟਾਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਚ ਵਧੇ ਹੋਏ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ; ਉਲੰਘਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਆਜ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਲੰਘਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਆਜ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਰਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ

74 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ, ਐਕਟ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਰ ਫਾਰਮ 'ਐਫ' ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ-ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੈਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 74 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

4 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ 20 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਿੱਟ, ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਕਾਏ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵਿਆਜ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਜੇ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ ।

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਐਮ.ਆਰ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਡੂ ਏ , ਜੇ.— ਇਹ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ: -

1. ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਕੇਲ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
2. ਇਹ ਕਿ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 10 ਫੀਸਦੀ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਆਜ ਦੰਡ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਅਤੇ
3. ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੁਕਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੇ *ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਕਲੈਕਟਰ ਡਾ . ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਦਿ* (1), ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤੀਜਾ ਨੁਕਤਾ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ।

ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਟਿਊਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਨਵਰੀ, 1936 ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ

ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, "ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਜ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ"। ਤਤਕਾਲੀ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 80- ਏ ਅਤੇ ਗਵਰਨਰ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 80-ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। "ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲੇ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 3 ਸਿਰਲੇਖ "ਰਾਜ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਸੰਬੰਧੀ ਆਮ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ" ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਜ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਨੁਦਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਧਿਆਇ IV ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਾਜ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹਨ : ਹਾਇਰ-ਪਰਚੇਜ਼ ਸਿਸਟਮ ਉੱਤੇ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਤੋਂ 25 ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 35 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਐਕਸਟੈਨਸ਼ਿਵ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ : -

"23. (1) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਰਜ਼ਾ ਜਾਂ ਕਿਸ਼ਤ ਜਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਬਕਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੋੜਨਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਡੀਡ ਵਿੱਚ

ਦਰਜ ਜਾਇਦਾਦ ਪੁਰਸ਼।

1. ਜੇਕਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

2. ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ, ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੀ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੰਪਰਾਗਤ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨਿਯਮ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਐਲੀਨੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਐਕਟ, 1900 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼, ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ।

3. ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ਾ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

25. ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕੁਰਕ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼

ਪਾਸ ਕਰੇਗੀ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੋ ਮਹੀਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਾਜਬ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਮ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ।

35. ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਲਾਗਤਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੋਵੇ।"

ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਅਤੇ 22 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗਾ। ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ 'ਤੇ, ਕਰਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ

ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਜਾਂ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਸਮੇਤ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਪਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਅਤੇ ਲਾਗਤ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬਕਾਇਆ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਜਾਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਜ਼ਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਐਕਟ

ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਰੂਲਜ਼, 1936 ਦਾ ਨਿਯਮ 4, ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 6 ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ "ਏ" 'ਤੇ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਡੀਡ ਦਾ ਫਾਰਮ "B" ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਾਰਮ "F" ਅਤੇ ਫਾਰਮ "N", ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਾਰਮ, ਇਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ-2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸਿੱਬਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ" ਸ਼ਬਦ ਧਾਰਾ 35 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। *ਦੀਨਬੰਧੂ* ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। *ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਜਾਦੂਮੇਨੀ ਮੰਗਰਾਈ* (2)। ਇਹ ਮਾਮਲਾ 1951 ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਉੜੀਸਾ ਨੇ 1951 ਦੇ ਆਰ.ਪੀ.ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜੀ,

ਜੇ ਕਿ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਸੀ. 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਸੀ। 2 ਜੁਲਾਈ, 1952 ਨੂੰ, ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵੀਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਸਫਲ ਉਮੀਦਵਾਰ ਆਰਪੀ ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 90(4) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨੇ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਉਠਾਇਆ। ਆਰਪੀ ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 90 (4), ਸ਼੍ਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਬਲ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਉਹ ਉਪ-ਭਾਗ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ:-

"(4) ਧਾਰਾ 85 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇੱਕ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਧਾਰਾ 81, ਧਾਰਾ 83 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਵਾਪਸ ਆਏ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: -

"ਪ੍ਰਬੰਧ (S. 85) ਅਧੀਨ ਨੀਤੀ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 90(4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 81, ਸੈਕਸ਼ਨ 83, ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 117 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, 'ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। 85'। ਧਾਰਾ 90(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਘੇਰਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ. ਧਾਰਾ 90(4) ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ , 'ਧਾਰਾ 85 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ' ਅਤੇ 'ਧਾਰਾ 85 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ', ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅੰਤਮ ਹੋਵੇਗਾ , ਅਤੇ ਉਹੀ ਨਤੀਜਾ ਧਾਰਾ 90(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਰੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਹੈ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਬਾਏ ਗਏ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 90(4), ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ, 1951, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੀਨਬੰਧੂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 85 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੋਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 90(4) ਵਿੱਚ "ਧਾਰਾ 85 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ 90(4) ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸਿੱਟਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 90(4) ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 85 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 90(4) ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਧਾਰਾ 90(4) ਅਧੀਨ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ

ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ. ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 35 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ “ਬਾਵਜੂਦ”, ਦਾ ਮਤਲਬ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ “ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ”, “ਬਾਅਦ ਵੀ” ਜਾਂ “ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੋਕ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ”। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਧਾਰਾ 35 ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਅਦਾਇਗੀ ਯੋਗ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਬੰਧਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 35 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਮੈਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 35 ਦੇ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਭਾਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। 23, 24 ਅਤੇ 25 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 35 ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਢੰਗ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਕੀਮ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਬਾਏ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਰਅਸਲ, ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਉਸਾਰੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ

ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇਹ ਐਕਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਾਗਰਿਕ ਤੋਂ ਬੇਲੋੜੀ ਵਸੂਲੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣਾ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਨ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ; ਅਤੇ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਤੋਂ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦਾ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ *ਦੀਨਬੰਧੂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹੂ* ਨੇ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ: ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਉਲਟ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ *ਰੈਜ਼ ਨਿਆਂਇਕਤਾ* ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨਿਰਣਾਇਕਤਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ 1951 ਦੇ ਐਕਟ 43 ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੋਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 90(4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਝਿਜਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ।

ਅਗਲੀ ਚੁਣੌਤੀ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 10% ਵਿਆਜ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦੀ ਉੱਚ ਦਰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਵਿਆਜ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਦਰ ਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਰਾਜ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਭਾਰਤੀ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 74 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਤਰਲ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕਸਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਲੰਘਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜਬ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। 'ਵਾਜਬ' ਸ਼ਬਦ ਨਿਪਟਾਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਧੇ ਹੋਏ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਆਜ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਆਜ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਰਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 74 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾ ਹੋਣ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਤਾਂ ਹੀ

ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ। ਜੇਕਰ ਵਿਆਜ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਯੋਗ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਆਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਮੈਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ।

ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਜੋ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ, ਐਕਟ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਫਾਰਮ F ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੈਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਵੀ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਆਜ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 74 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੁਝ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਖਿਰਕਾਰ, ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਅਖਤਿਆਰੀ ਦੇਵੇਂ ਹਨ।

ਇਤਫਾਕਨ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਚੋਪੜਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ. , 1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ.2573 ਨੇ 18 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਾਨ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਠੋਸ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਦੇ।

ਨਰੂਲਾ , ਜੇ.—ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ, ਦੁਆ , ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ, ਇਕ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 74 ਦੀ ਗੈਰ-ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਬਾਰੇ, ਅਸੀਂ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 792 ਵਿਚ 17 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ , ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। -ਡੀ ਆਫ 1963, ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (3)।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal